

сень лѣга, съ пѣсень става . . . разсѣва всичкитѣ ти мжки и страдания . . .“

Тукъ поетътъ и Левски живѣятъ въ една напу-
стната воденица, но това не имъ бърка да работятъ
неуморно : първиятъ пише въ тогавашнитѣ вѣстници,
държи сказки въ българското читалище „Братска Лю-
бовь,“ а Левски — измежду недоволницитѣ. Но скоро
се раздѣлятъ : Левски заминава за Гюргево, а Ботьовъ
остава пакъ срѣдъ тѣхъ. И врѣмето лети, а съ него
и нуждитѣ на „дѣлото.“ Пари! Отдѣ да се взе-
матъ? Да се откраднатъ! — Затворенитѣ богатства на
нѣкой богаташъ ще бждатъ безъ полза, ако си
останатъ тамъ, а какво могатъ стори, когато влѣ-
зятъ въ ржцѣтъ на възстанника, на революционера!
И почватъ редъ несполучливи опити : да разбиватъ
каси, да дирятъ необходимитѣ пари.

Гладътъ накаралъ Ботьова да замине за Ис-
маилъ съ познатия си докторъ. Изъ пжтя имъ се
изпрѣчва едно ханче, въ което нашиятъ поетъ по-
казва всичката си смѣлость.

Ханчето било въ нѣкакъвъ пушинакъ. Въ това
врѣме на неуредици имало много такива разбой-
нишки гнѣзда, които минавали за ханчета. Лѣгатъ
си тѣ и, когато заспиватъ, изъ него се зачува шумъ,
или ревъ или грѣмотевица. Малко слѣдъ това, вра-
тата се отваря и въ стаята влиза нѣкакво чудовище
окичено съ звѣнци, съ рога и зжби, и се хвърля
съ ревъ върху пжтницитѣ.

— Стой! — извиква отеднажъ Ботьовъ и рипва
на крака, Той пипва мжжки чудовището и го по-
валя на земята. Души! — извика той на доктора, и
се спуща къмъ мѣстото, дѣто бучи.

— Ахъ, милость, милость, господине, — азъ